

sar-se a la glacera de Chardonnet.

La pujada fins al coll de Chardonnet ja és a ple sol. Les condicions són dures i ens veiem obligats a esquivar i saltar esquerdes més o menys visibles. Fa estona que la corda és necessària per evitar ensurts amb les esquerdes. Quan

Un cop superat el coll de Chardonnet, girem el cap i aprofitem per captar una imatge. Foto: Dani Agudo

arribem a dalt ja hem completat 2.300 metres de desnivell positiu. Aquí muntem fins a tres ràpels per poder baixar a l'altra banda del coll. La falta de neu ha deixat una canal de fang i pedra al descobert que no es podria baixar sense la corda de 30 metres que portem.

A partir d'aquest punt tornem a caminar encordats en direcció al coll de Grand Lui. La vall està completament nevada i torna a amagar esquerdes que es superen amb més o menys facilitat. Per evitar-les ens guiem per les diferents tonalitats del blanc de la neu. A mà dreta deixarem el coll de L'A Neuve i tot seguit, també a mà dreta, vindrà el coll de Grand Lui. Cap allà ens dirigim amb l'angoixa de fer tard. En Marc Solé, el meu company de cordada, es posa al davant per marcar un ritme fort... el segueixo com puc i tornem a guanyar alçada en poc temps.

El coll de Grand Lui és més complicat del que pensàvem... sobretot per la falta de neu. Els últims deu metres són de roca i els haurem de pujar grimpant. Grimpant o escalant. Diria que aquí el pas era de II o III grau. A l'altra banda la baixada és bastant dreta, però més senzilla. De seguida baixem els metres més complicats i arribem al refugi. Han estat quinze hores... i sens dubte aquest ha estat el dia amb els passos més tècnics de la ruta.

Dimecres 31 de juliol (Del refugi La Neuve a Bourg Saint Pierre).

Comencem a caminar a dos quarts de sis del matí. Avui trigarem dotze hores a completar una etapa de menys alçada, on ni tan sols haurem d'utilitzar els grampons. Primer baixem fins

al petit poble de La Fouly i després pugem un fort desnivell per arribar al coll de Basset. Un cop a dalt baixem a la vall i a mà dreta (molt a mà dreta) tornem a pujar fins al coll du Nevé de la Rousse. Un cop aquí remuntem la cresta que ens queda a mà esquerra. És la punta del Gros Six i just a darrera hi ha la vall dels Plannards, que ens portarà fins al poble de Bourg Saint Pierre.

La ressenya és curta, però és que l'etapa no té cap complicació. Després de la jornada d'ahir s'agraeix una caminada sense neu, encara que les dotze hores es van fer llarguíssimes. A Bourg Saint Pierre hi ha dos albergs per sopar i dormir, però no hi ha supermercat si es vol comprar menjar per al dia següent. Nosaltres portàvem l'aliment just per dinar durant la ruta.

Dijous 1 d'agost (De Bourg Saint Pierre al refugi de Chanrion).

El tercer dia torna a ser tècnic i, per variar, molt llarg. Començarem a les cinc del matí i arribarem a les sis de la tarda. Tretze hores en les quals el més important és arribar aviat al Plateau du Couloir. Per això, a les nou del matí, ja som al refugi de Valsorey, on ens col·loquem l'arnés i els grampons.

Cal arribar d'hora per evitar la caiguda de pedres mentre es puja el plató... La calor fa empitjorar les condicions de la neu i el pendent és tan fort que agraeixes la duresa del gel quan

A punt d'arribar al Plató de Couloir, el punt més alt i exposat de la ruta amb 3.600 m. Foto: Dani Agudo

claves les puntes dels grampons. El pas és complicat, però quan arribes al coll pots veure el Montblanc al darrera i una mica més endavant, passat el coll de Sonadon, ja s'observa el Matterhorn. Diria que estem a la meitat de la ruta.

El que ara queda per davant és una baixada eterna a través de la glacera Durand. La vall és espectacular, però les esquerdes obliguen a mirar on trepitges. El camí per arribar al refugi